

EBA/GL/2014/11

19 decembrie 2014

Ghid

privind specificațiile referitoare la măsurile de reducere sau de
înlăturare a obstacolelor din calea posibilităților de soluționare și
circumstanțele în care poate fi aplicată fiecare măsură în temeiul
Directivei 2014/59/UE

Ghidul ABE privind specificațiile referitoare la măsurile de reducere sau de înlăturare a obstacolelor din calea posibilităților de soluționare și circumstanțele în care poate fi aplicată fiecare măsură

Statutul ghidului

Prezentul document conține ghiduri emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (denumit în continuare „Regulamentul ABE”). În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul ABE, autoritățile competente și instituțiile financiare trebuie să depună toate eforturile necesare pentru a respecta ghidurile.

Ghidul prezintă punctul de vedere al ABE privind practicile adecvate în materie de supraveghere în cadrul Sistemului european al supraveghetorilor financiari sau privind modul în care ar trebui aplicat dreptul Uniunii într-un anumit domeniu. Prin urmare, ABE se așteaptă ca toate autoritățile competente și instituțiile financiare cărora li se aplică ghidul să se conformeze. Autoritățile competente cărora li se aplică ghidul trebuie să îl integreze în practicile lor de supraveghere, după caz (de exemplu, prin modificarea cadrului legislativ sau a procedurilor de supraveghere), inclusiv în cazurile în care anumite puncte din cuprinsul documentului sunt adresate în primul rând instituțiilor.

Cerințe de raportare

În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul ABE, autoritățile competente trebuie să notifice ABE dacă se conformează sau intenționează să se conformeze cu prezentul ghid sau să comunice motivele neconformării până la 20 februarie 2015. În absența unei notificări până la acest termen, ABE va considera că autoritățile competente nu respectă ghidul. Notificările se trimit prin intermediul formularului din secțiunea 5, la adresa compliance@eba.europa.eu, cu mențiunea „EBA/GL/2014/11”. Notificările trebuie trimise de persoane care au autoritatea de a raporta cu privire la respectarea ghidului în numele autorităților competente.

Notificările vor fi publicate pe site-ul ABE, în conformitate cu articolul 16 alineatul (3).

Titlul I - Obiect, domeniu de aplicare și definiții

1. Obiectul

Prezentul ghid specifică detaliile suplimentare cu privire la măsurile prevăzute la articolul 17 alineatul (5) din Directiva 2014/59/UE și circumstanțele în care poate fi aplicată fiecare măsură.

2. Definiții

Pentru prezentul ghid, se aplică următoarele definiții:

- (a) „Strategie de rezoluție” înseamnă o serie de măsuri de rezoluție pentru a aplica procedura de rezoluție în privința unei instituții sau a unui grup.
- (b) „Destinatar” înseamnă achizitorul, instituția-punte sau vehiculul de administrare a activelor, ca urmare a utilizării instrumentului de vânzare a activității, al instituției-punte sau de separare a activelor.
- (c) „Mai multe puncte de intrare (MPE)” înseamnă o strategie de rezoluție sau una dintre opțiunile în cadrul unei strategii de rezoluție care implică folosirea competențelor de rezoluție de două sau mai multe autorități de rezoluție în privința subgrupurilor regionale sau entităților unui grup.
- (d) „Un singur punct de intrare (SPE)” înseamnă o strategie de rezoluție sau una dintre opțiunile în cadrul unei strategii de rezoluție care implică folosirea competențelor de rezoluție de o singură autoritate de rezoluție la nivelul unei singure întreprinderi-mamă sau al unei singure instituții care face obiectul unei supravegheri pe bază consolidată.

3. Sfera de aplicare

Prezentul ghid se aplică autorităților de rezoluție.

Titlul II - Specificații care se aplică tuturor măsurilor

4. Obstacolele și legăturile cu cerințele prudențiale și cerințele de separare structurală

- (a) Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare aplicarea de măsuri de înlăturare sau reducere a obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare, rezultate din caracteristicile instituției sau din interacțiunea acestor caracteristici cu circumstanțele externe, inclusiv obstacolele apărute în țările terțe. Obstacolele trebuie evaluate în ceea ce privește impactul lor asupra fezabilității și credibilității, după cum este specificat în standardul tehnic de reglementare cu privire la conținutul planurilor de rezoluție și evaluarea posibilităților de soluționare ale unei anumite strategii de rezoluție (preferate sau

alternative), inclusiv obstacolele previzibile în calea redresării viabilității pe termen lung a unei entități care continuă funcțiile critice ale instituției aflate în rezoluție.

- (b) Autoritățile de rezoluție pot aplica măsurile numai pentru a aborda obstacolele din calea posibilităților de soluționare, fără a fi necesară vreo încălcare existentă sau încălcare probabilă a cerințelor de reglementare prudențiale de către instituție.
- (c) În cazul în care standardele sau cerințele prudențiale existente, în special cele în temeiul Directivei 2013/36/UE și al Regulamentului (UE) nr. 575/2013, nu sunt suficiente pentru a asigura fezabilitatea și credibilitatea strategiei de rezoluție pentru instituție la nivel individual sau pentru grup, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare adoptarea de măsuri corespunzătoare pentru a impune instituției standarde și cerințe suplimentare, în urma consultării cu autoritatea competentă. În cazul în care este necesară o separare structurală a anumitor operațiuni, în conformitate cu legislația în vigoare, sau aceasta poate fi solicitată de autoritățile competente, iar autoritățile de rezoluție consideră că această separare nu este suficientă pentru a asigura fezabilitatea și credibilitatea strategiei de rezoluție, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare adoptarea de măsuri suplimentare adecvate.

5. Proportionalitatea

Fiecare dintre măsurile enumerate la articolul 17 alineatul (5) din Directiva 2014/59/UE poate fi aplicată în cazul în care este adecvată, necesară și proporțională pentru a reduce sau a înlătura obstacolele din calea aplicării unei anumite strategii de rezoluție, inclusiv obstacolele în calea lichidării, atunci când o instituție este probabil să fie lichidată în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, în caz de intrare în dificultate.

- (a) O măsură este adecvată pentru a atinge scopul propus dacă poate să reducă sau să înlătore în mod semnificativ obstacolul în cauză în timp util.
- (b) O măsură este necesară pentru a atinge scopul propus dacă este necesară pentru a înlătura sau a reduce în mod semnificativ un obstacol semnificativ din calea aplicării fezabile sau credibile a strategiei de rezoluție în cauză și dacă nu există măsuri mai puțin intruzive care să poată atinge același obiectiv în aceeași măsură. Caracterul intruziv al măsurii trebuie evaluat prin costuri și efecte negative asupra instituției și proprietarilor săi și dreptului acestora de a desfășura o activitate, precum și asupra solidității și stabilității activității în curs de desfășurare a instituției. În conformitate cu articolul 10 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE, nu trebuie să se presupună că sprijinul public extraordinar este o măsură mai puțin intruzivă.
- (c) O măsură este proporțională cu pericolul pe care îl reprezintă obstacolele respective pentru stabilitatea financiară în caz de intrare în dificultate a instituției, dacă beneficiile globale rezultate din lichidarea fezabilă și credibilă a instituției, în procedura obișnuită de insolvență sau în rezoluție, și din îndeplinirea obiectivelor de rezoluție depășesc costurile totale și efectele negative ale înlăturării obstacolelor din calea posibilităților de soluționare. Autoritățile de rezoluție trebuie, de asemenea, să ia în considerare măsuri mai puțin intruzive la evaluarea proporționalității.

6. Strategii de rezoluție alternative

Măsurile trasate la articolul 17 alineatul (5) din Directiva 2014/59/UE de către autoritățile de rezoluție trebuie să vizeze înlăturarea obstacolelor din calea rezoluției în ceea ce privește strategia preferată de rezoluție, în primul rând. Atunci când autoritatea de rezoluție ia în considerare strategii alternative sau de rezervă în situații specifice, în cazul în care opțiunea preferată nu atinge obiectivul de protecție a stabilității financiare prin menținerea funcțiilor critice sau nu este de așteptat să fie aplicată cu succes, în special cu privire la grupurile transfrontaliere, obstacolele din calea aplicării opțiunilor alternative trebuie luate în considerare și înlăturate, după caz. Cu toate acestea, măsurile necesare pentru a înlătura obstacolele din calea variantelor alternative trebuie aplicate numai în cazul în care nu afectează punerea în aplicare fezabilă și credibilă a opțiunii preferate.

Titlul III- Detalii si circumstanțe cu privire la măsurile specifice

7. În ceea ce privește cerința de a revizui orice acorduri de finanțare intragrup sau de a examina motivele pentru absența acestora, precum și de a elabora acorduri de servicii (fie în cadrul grupului, fie cu părți terțe) pentru a asigura furnizarea funcțiilor critice sau a serviciilor în conformitate cu articolul 17 alineatul (5) litera (a) din Directiva 2014/59/UE, se aplică următoarele specificații:

- (a) Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite instituției să revizuiască acordurile de finanțare la nivel de grup existente sau să examineze motivele pentru absența acestora dacă, în evaluarea acordurilor de finanțare la nivel de grup existente, ajung la concluzia că furnizarea sprijinului sau forma acestuia (sau lipsa acestui tip de acord) îngreunează în mod substanțial pentru autoritățile de rezoluție atingerea obiectivelor rezoluției prin aplicarea instrumentelor de rezoluție. Acestea trebuie, în special, să fie în concordanță cu strategia de rezoluție în cauză și să ia în considerare alocarea pasivelor despre care se preconizează că vor contribui la absorbția pierderilor și la recapitalizarea la nivel de grup și distribuirea pierderilor în cadrul grupului luată în considerare în strategia de rezoluție în cauză.
- (b) Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite instituției să întocmească acorduri de servicii scrise sau acorduri de sprijin tranzitoriu și alte măsuri adecvate pentru a asigura continuitatea funcțiilor sau a serviciilor furnizate de entitățile juridice din cadrul grupului, inclusiv entități afiliate nereglementate, și de către părți terțe. Această măsură poate fi aplicată în cazurile în care
 - nu există acorduri de servicii scrise,
 - nivelul de documentare a acordurilor de servicii este insuficient, sau
 - nu se garantează că acestea nu pot fi reziliate de contraparte ca urmare a măsurii de rezoluție luate de autoritatea de rezoluție.

- (c) Autoritățile de rezoluție trebuie să analizeze aplicarea acestei măsuri pentru a le permite entităților juridice semnificative să fie independente operațional, atunci când este necesar, pentru a susține o strategie de rezoluție care are în vedere o separare sau o restructurare a grupului sau a instituției, inclusiv utilizarea unui instrument de transfer (parțial).
- (d) În cazul aplicării acestei măsuri, autoritățile de rezoluție trebuie să se asigure că aceste acorduri de finanțare intragrup și acordurile de servicii sunt accesibile și executorii într-un termen scurt. În cazul în care strategia de rezoluție în cauză prevede utilizarea unui instrument de transfer (parțial), autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare solicitarea ca acordurile să fie transferabile entităților care rezultă din măsurile de rezoluție sau să recunoască efectele juridice ale transferurilor statutare.
8. În ceea ce privește cerința de a limita expunerile individuale și agregate maxime în conformitate cu articolul 17 alineatul (5) litera (b) din Directiva 2014/59/UE, se aplică următoarele specificații:
- (a) În cazul în care este necesar pentru a susține o strategie de rezoluție care implică o separare a entităților juridice din cadrul grupului, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite instituției să restrângă limitele de expunere intragrup pentru a limita interconectările financiare interne între entitățile din grup (sau subgrupuri), care urmează să fie soluționate separat în strategia de rezoluție, în cazul în care această expunere intragrup afectează posibilitățile de soluționare ale instituției. Același lucru se poate aplica în legătură cu o entitate delimitată, în cazul în care, în conformitate cu cerințele legislative sau deciziile autorității de supraveghere, este necesară o separare a anumitor activități în acest tip de entitate, când acest lucru este necesar pentru a asigura credibilitatea și fezabilitatea utilizării instrumentelor de rezoluție asupra entității delimitate sau a celorlalte părți din cadrul grupului.
- (b) Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare solicitarea ca instituțiile să își limiteze expunerile față de entitățile cu scop special legate de instituție prin angajamente de credite semnificative neutilizate, garanții semnificative sau scrisori de confort, care nu sunt consolidate în bilanțul instituției și care nu fac parte din sfera de aplicare a competențelor de rezoluție.
9. În ceea ce privește măsura de a impune cerințe de informare punctuală sau periodică, relevante pentru scopurile de rezoluție, în conformitate cu articolul 17 alineatul (5) litera (c) din Directiva 2014/59/UE, se aplică următoarele specificații:
- (a) Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare impunerea unor cerințe de informare în cazul în care apreciază că aceste cerințe le permit să aplice instrumentele de rezoluție prevăzute în cadrul strategiei de rezoluție în mod mai eficient sau să elaboreze un plan eficient de rezoluție.
- (b) Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite instituțiilor să producă informațiile utilizate pentru a informa conducerea cu privire la situația instituției (informațiile

de management), inclusiv situațiile financiare și informații privind capitalul și datoriile subordonate, disponibile pentru fiecare entitate juridică relevantă pentru punerea în aplicare a strategiei de rezoluție, în special dacă este considerată ca un punct de intrare sub o abordare MPE, și să fie în măsură să producă informații specifice referitoare la respectiva entitate juridică pentru toate entitățile a căror intrare în dificultate majoră poate afecta negativ stabilitatea financiară în orice jurisdicție.

- (c) În cazul în care o instituție are acorduri intragrup complicate privind serviciile operaționale, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare solicitarea informațiilor necesare pentru a clarifica pe deplin structura acestor acorduri.
- (d) În cazul în care aplică această măsură, autoritățile de rezoluție trebuie să se asigure că instituțiile sunt în măsură să producă informațiile actualizate solicitate în termenul necesar în cadrul strategiei de rezoluție, precum și că sistemele informaționale ale instituției trebuie să ofere toate datele necesare pentru a elabora și implementa strategia de rezoluție, precum și pentru a sprijini o evaluare credibilă înainte și în timpul procesului de rezoluție, inclusiv cele impuse de articolele 36 și 74. Instituțiile trebuie să asigure, în special, disponibilitatea informațiilor solicitate de către autoritățile de rezoluție pentru a identifica:
- funcțiile critice,
 - creditorii sau tipurile de creditori cei mai probabili a absorbi pierderile în timpul procesului de rezoluție,
 - creditorii pasivelor de interes special pentru funcțiile critice sau pentru punerea în aplicare a strategiei de rezoluție, cum ar fi depozitele garantate și negarantate ale IMM-urilor și persoanelor fizice (adică perspectiva clientului unic), și
 - pozițiile, serviciile și funcțiile esențiale pentru administrarea riscurilor grupului care trebuie să fie menținute pentru a asigura continuarea funcțiilor critice.

10. În ceea ce privește măsura de a solicita instituției renunțarea la anumite active, în conformitate cu articolul 17 alineatul (5) litera (d) din Directiva 2014/59/UE, se aplică următoarele specificații:

- (a) Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite instituțiilor să renunțe la active înainte de procesul de rezoluție, în cazul în care strategia de rezoluție impune vânzarea acestor active și dacă această vânzare în procesul de rezoluție ar avea efecte negative semnificative asupra utilizării sau punerii în aplicare a instrumentelor de rezoluție sau ar face acest lucru mult mai dificil. În cazul în care se aplică această măsură, activele care vor fi vândute trebuie să fie acelea a căror vânzare în termenul prevăzut în cadrul strategiei de rezoluție este de natură să conducă la o presiune asupra prețurilor activelor, distrugerea valorii și incertitudinea suplimentară și vulnerabilitatea piețelor financiare și a altor instituții, în cazul în care aceste efecte pot avea consecințe negative semnificative pentru sistemele financiare.

- (b) În plus, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare aplicarea acestei măsuri în cazul în care structura activelor existente ale instituției ar putea avea efecte negative asupra fezabilității sau credibilității strategiei de rezoluție. În cazul în care strategia de rezoluție se bazează pe o lichidare a activelor pentru a genera lichidități pentru continuarea funcțiilor critice, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite ca instituțiile să renunțe la activele care sunt susceptibile de a nu fi lichide în condiții de criză sau la momentul rezoluției, pentru a crește proporția activelor care se așteaptă în schimb să fie mai lichide. Această măsură trebuie să fie, de asemenea, luată în considerare în raport cu activele care afectează semnificativ fezabilitatea evaluării prevăzute la articolul 36 din Directiva 2014/59/UE. Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare, de asemenea, riscul ca activele sau fondurile să fi blocate în țările terțe.
- (c) La aplicarea acestei măsuri, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare impactul vânzării asupra pieței pentru activele în cauză, ca rezultat de asemenea al vânzărilor solicitate și altor instituții.
11. În ceea ce privește măsura de a solicita limitarea sau încetarea anumitor activități existente sau propuse, în conformitate cu articolul 17 alineatul (5) litera (e) din Directiva 2014/59/UE, se aplică următoarele specificații:
- (a) Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite instituției să își limiteze practicile complexe legate de modul în care operațiunile de tranzacționare sau de acoperire a riscurilor sunt promovate, înregistrate, finanțate și gestionate din punct de vedere al riscului, precum și legate de localizarea lor în cadrul grupului, în cazul în care aceste practici subminează fezabilitatea sau credibilitatea strategiei de rezoluție.
- (b) Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite instituțiilor să își limiteze activitățile în țările terțe care au un regim de rezoluție insuficient, dacă se apreciază că incapacitatea acestor jurisdicții de a menține continuitatea activităților firmei în jurisdicția lor în timpul procesului de rezoluție poate submina ulterior capacitatea unei autorități de rezoluție de a menține continuitatea funcțiilor critice într-un stat membru.
- (c) Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite instituțiilor să își limiteze serviciile furnizate către alte instituții sau alți participanți pe piețele financiare în cazul în care, pe baza unei evaluări de ansamblu a funcțiilor instituției, autoritatea evaluează că serviciile nu vor putea fi continuate în procesul de rezoluție și întreruperea acestora ar putea amenința stabilitatea beneficiarilor acestor servicii.
- (d) În cazul în care, în conformitate cu cerințele legislative sau deciziile autorității de supraveghere, este necesară o separare a activităților specifice într-o entitate distinctă, care ar fi împiedicată să realizeze alte activități definite, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare prevenirea desfășurării de către această entitate a anumitor activități suplimentare, în cazul în care acest lucru este necesar pentru a asigura credibilitatea și

fezabilitatea utilizării instrumentelor de rezoluție pentru fiecare parte a grupului după separare.

12.În ceea ce privește măsurile care limitează sau împiedică crearea sau vânzarea de noi linii de activitate sau produse, în conformitate cu articolul 17 alineatul (5) litera (f) din Directiva 2014/59/UE, se aplică următoarele specificații:

- (a) Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare aplicarea restricțiilor pentru produsele care sunt structurate într-un mod care afectează utilizarea instrumentelor de rezoluție sau cu scopul de a eluda aplicarea lor.
- (b) Autoritățile trebuie să ia în considerare restrângerea sau prevenirea dezvoltării sau vânzării de produse reglementate de legislația din țara terță sau a instrumentelor emise de entitățile dintr-o jurisdicție străină, de exemplu o sucursală sau entitate cu scop special din țara terță, în cazul în care legislația țării terțe nu prevede utilizarea competențelor de rezoluție prevăzute de strategia de rezoluție sau nu le acordă un caracter executoriu efectiv sau în cazul în care vânzarea acestor produse ar putea avea efecte negative semnificative asupra utilizării sau punerii în aplicare a competențelor de rezoluție. În aceste condiții, autoritățile trebuie să ia în considerare, de asemenea, restricționarea vânzărilor către investitorii din jurisdicțiile străine, în cazul în care deținerea de produse de către acești investitori poate conduce la acțiuni în justiție împotriva autorității de rezoluție.
- (c) Autoritățile trebuie să ia în considerare să solicite instituțiilor să restricționeze dezvoltarea sau vânzarea de produse în cazul în care, ca urmare a complexității acestor produse, evaluarea obligațiilor instituției de către autoritatea de rezoluție este afectată sau evaluarea în conformitate cu articolul 36 din Directiva 2014/59/UE este împiedicată în mod semnificativ.

13.În ceea ce privește cerința de a modifica structura juridică sau operațională a unei instituții, pentru a reduce complexitatea și a asigura astfel posibilitatea separării, din punct de vedere juridic și operațional, a funcțiilor critice de alte funcții, prin aplicarea instrumentelor de rezoluție, în conformitate cu articolul 17 alineatul (5) litera (g) din Directiva 2014/59/UE, se aplică următoarele specificații:

- (a) Aplicarea acestei măsuri trebuie să fie luată în considerare în cazul în care autoritatea de rezoluție evaluează structura juridică și operațională a instituției sau a grupului ca fiind prea complexe sau prea interconectate pentru a putea menține continuitatea accesului la funcții critice în procesul de rezoluție sau pentru a fi separate în cadrul unei strategii de rezoluție care implică o împărțire a grupului sau o lichidare sau transferul anumitor active și datorii.
- (b) Dacă este necesar pentru punerea în aplicare în mod eficient a unei strategii de tip MPE și pentru a asigura separabilitatea anumitor subgrupuri sau entități, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare solicitarea ca grupurile să își organizeze entitățile juridice după blocurile regionale sau liniile de activitate de bază, în special în cazul în care funcțiile critice sunt atribuibile anumitor linii de activitate în timp ce alte linii de activitate nu cuprind funcții critice. Acest lucru trebuie să se aplice în special operațiunilor de acoperire a riscului și

administrare a riscurilor la nivel centralizat, managementului activității de tranzacționare și al lichidității, și gestionării garanțiilor, gestionării lichidității sau altor funcții cheie de trezorerie și financiare, cu excepția cazului în care aceste funcții pot fi înlocuite cu tranzacțiile de pe piață cu părțile externe. În conformitate cu strategia de rezoluție, autoritățile de rezoluție trebuie să prevină practicile extensive de acoperire a riscurilor și înregistrările contabile între entități și să se asigure că entitățile care urmează a intra în rezoluție separat au suficientă capacitate de a face înregistrări contabile și de administrare a riscurilor la nivel individual. Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite instituțiilor să dispună de un cadru eficace de guvernanză, cu mecanisme de control și procese de administrare a riscurilor de sine stătătoare, în fiecare subgrup sau entitate.

- (c) În cazul în care, în conformitate cu cerințele legislative sau deciziile autorității de supraveghere, este necesară o separare structurală a anumitor activități, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare solicitarea separării activităților suplimentare, dacă este necesar pentru a asigura credibilitatea și fezabilitatea utilizării instrumentelor de rezoluție în fiecare parte din grup, în urma separării.
- (d) Autoritățile de rezoluție trebuie să se asigure că filialele care sunt semnificative pentru continuitatea funcțiilor critice sunt situate în jurisdicții din UE sau țări terțe care nu reprezintă obstacole pentru procesul de rezoluție.
- (e) În cazul în care strategia de rezoluție prevede o separare a instituției sau grupului sau schimbări ale dreptului de proprietate prin vânzare sau transfer, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite instituțiilor să își organizeze funcțiile critice și accesul la infrastructură sau serviciile partajate care sunt necesare pentru continuarea funcțiilor critice într-un mod care să faciliteze continuitatea lor. Dacă este necesar pentru a face o strategie de rezoluție credibilă și fezabilă, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite instituțiilor să își schimbe structura operațională pentru a reduce sau a preveni dependența entităților semnificative sau liniilor de activitate de bază pentru fiecare subgrup de infrastructura cheie, IT, personal sau alte servicii critice comune din diferite subgrupuri. Acest lucru trebuie să includă sistemele informaționale de administrare. Trebuie să fie asigurată existența cadrului de guvernanză și mecanismelor de control adecvate, precum și disponibilitatea resurselor financiare necesare, astfel încât furnizorii de servicii interne și externe să poată continua furnizarea serviciilor lor.
- (f) În cazul în care este necesar pentru a asigura furnizarea serviciilor critice partajate în urma procesului de rezoluție, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite instituțiilor să mute aceste servicii în filiale operaționale distincte. În cazul în care este aplicată această măsură, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare solicitarea ca aceste filiale operaționale
 - să își limiteze activitățile la furnizarea acestor servicii și să aplice restricțiile adecvate referitoare la riscuri și activități,

- să fie capitalizate în mod corespunzător pentru acoperirea costurilor lor operaționale pentru un interval de timp adecvat,
- să îndeplinească cerințele aplicabile pentru externalizare funcțiilor în cauză și
- să furnizeze servicii în temeiul acordurilor de servicii la nivel intragrup, care sunt solide în procesul de rezoluție.

Termenii acestor acorduri, aranjamentele de guvernanză ale respectivelor filiale și structura lor de proprietate trebuie să fie adecvate pentru a asigura continuitatea serviciilor în urma procesului de rezoluție.

- (g) Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite instituțiilor să ia măsuri de precauție pentru a satisface, într-o situație de rezoluție, cerințele specifice ale oricăror infrastructuri ale piețelor financiare (FMI) la care participă, inclusiv accesul la serviciile de compensare, plăți și decontare pentru toate subgrupurile și entitățile semnificative ale subgrupului în timpul procesului de rezoluție și, dacă este cazul, pentru un destinatar căruia i-au fost transferate funcții critice. În cazul în care este necesar, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare solicitarea ca instituțiile să facă eforturi rezonabile pentru a renegocia în consecință contractele cu FMI, sub rezerva unor măsuri preventive de protecție a unei gestiuni solide a riscurilor și a unor operațiuni ordonate și în condiții de siguranță ale FMI.
- (h) Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite instituțiilor să prevină dependențele critice ale instituției, grupului sau oricărui subgrup de furnizarea de servicii în temeiul unor contracte care nu se află sub jurisdicția statelor membre ale UE și care permit terminarea în urma rezoluției entităților grupului. O dependență trebuie considerată ca fiind critică atunci când afectează funcțiile critice ale instituției.
- (i) În cazul în care o strategie de tip SPE include o lichidare a liniilor de activitate care nu sunt critice, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite instituțiilor să asigure separabilitatea acestor linii de activitate, în cadrul sau în afara structurii existente, inclusiv în ceea ce privește posibilitatea de vânzare a anumitor operațiuni în cazul în care strategia de rezoluție solicită vânzarea lor. Dacă este necesar pentru a asigura separabilitatea, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite instituțiilor să își schimbe structura în țările terțe din sucursale în filiale sau să separe intern toate funcțiile sau anumite funcții și linii de activitate în aceste sucursale, pentru a pregăti o disociere a acestor funcții și a facilita transferul către o entitate separată.
- (j) Dacă este necesar pentru punerea în aplicare efectivă a unei strategii de tip SPE, finanțarea filialelor de către societatea lider de grup trebuie să aibă un grad adecvat de subordonare, nu trebuie să facă obiectul compensării și/sau să prevadă acorduri adecvate pentru ca pierderile să fie transferate către persoana juridică asupra căreia s-ar aplica instrumentele de rezoluție de la celelalte societăți din grup, într-un mod care să le permită entităților operaționale ale grupului să rămână viabile. Finanțarea trebuie să fie structurată în așa fel încât grupul sau partea din grupuri care îndeplinește funcții critice să nu fie divizată în urma unei reduceri a

valorii și a unei conversii a unei părți considerabile a instrumentelor care fac obiectul competențelor de reducere a valorii și de conversie. În cazul în care strategia de rezoluție depinde de o realocare a capitalului și lichidității în cadrul grupului, capitalul și lichiditatea trebuie să fie amplasate în jurisdicții în care această realocare este permisă conform limitelor de reglementare locale.

- (k) În cazul în care este necesar pentru a asigura separabilitatea funcțiilor critice de alte funcții, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare impunerea înființării unei societăți holding care nu execută niciuna dintre funcțiile critice, în condițiile stabilite la punctul 14 litera (b) de mai jos. Considerentele de la punctul 14 litera (c) se aplică în mod corespunzător.
- (l) Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite instituțiilor să ia măsuri de precauție rezonabile pentru a asigura disponibilitatea, păstrarea sau substituirea personalului cheie în cazul în care acest lucru este necesar pentru punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate, și de asemenea, în vederea înlocuirii organului de conducere și a conducerii superioare a instituției aflate în rezoluție, impusă de articolul 34 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2014/59/UE.
- (m) Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite instituțiilor să asigure continuitatea sistemelor informaționale de administrare. Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite ca sistemele informaționale și disponibilitatea datelor instituției să asigure faptul că autoritățile sunt în măsură să obțină datele necesare pentru punerea în aplicare a strategiei de rezoluție și să realizeze evaluări înainte și în timpul rezoluției. Autoritățile de rezoluție trebuie, în special, să ia în considerare să solicite instituțiilor să asigure operabilitatea utilizării competențelor de reducere a valorii și de conversie la punctul de rezoluție, făcând fezabilă identificarea datoriilor, oprirea plăților și implementarea tehnică a reducerii valorii și a conversiei.
- (n) Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare solicitarea ca instituțiile să își reducă complexitatea și dimensiunea portofoliului lor de tranzacționare, dacă acest lucru este necesar pentru a aplica instrumentele de rezoluție, în special instrumentul de recapitalizare internă în ceea ce privește portofoliile mari de instrumente financiare derivate și alte contracte financiare, în cazul lipsei de transparență și a structurii accesibile sau în cazul complexității sau volatilității măsurării și evaluării produselor și portofoliilor din portofoliul lor de tranzacționare și a interconectării lor interne.

14. În ceea ce privește cerința ca o întreprindere-mamă să înființeze o societate financiară holding-mamă într-un stat membru sau o societate financiară holding-mamă în Uniune, în conformitate cu articolul 17 alineatul (5) litera (h) din Directiva 2014/59/UE, se aplică următoarele specificații:

- (a) Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare aplicarea acestei măsuri în cazul în care apreciază că nu este fezabil sau credibil să aplice procedura de rezoluție pentru partea din UE a unei bănci reglementate din afara UE, datorită faptului că nu există nicio societate-mamă

supusă jurisdicției UE. Autoritățile de rezoluție trebuie, în special, să ia în considerare solicitarea de înființare a unei societăți financiare holding intermediare în UE, dacă emiterea de datorii la acest nivel este necesară pentru a asigura o valoare adecvată și alocarea corespunzătoare a datoriilor despre care se preconizează că vor contribui la absorbția pierderilor și la recapitalizare, pentru a facilita absorbția pierderilor la nivelul filialelor operaționale și pentru a asigura fungibilitatea datoriilor despre care se preconizează că vor contribui la absorbția pierderilor și la recapitalizare în partea din UE a grupului.

- (b) În plus, această măsură poate fi aplicată în cazul în care fezabilitatea sau credibilitatea solicită aplicarea instrumentelor de rezoluție la nivel de societate holding, mai degrabă decât la nivelul entităților operaționale, în special cu privire la potențialele excluderi de la aplicarea competenței de recapitalizare internă. Autoritățile de rezoluție trebuie să analizeze aplicarea acestei măsuri împreună cu restricțiile privind activitățile operaționale ale societății financiare holding, în cazul în care activitățile operaționale la nivelul său împiedică substanțial fezabilitatea sau credibilitatea implementării strategiei de rezoluție. Autoritățile de rezoluție trebuie, în special, să ia în considerare stabilirea unor limitări corespunzătoare pentru a preveni desfășurarea de către această societate financiară holding a funcțiilor sau serviciilor critice către alte entități ale grupului de care depind serviciile critice prestate de aceste entități. În cazul în care este necesar, bilanțul societății holding-mamă trebuie să conțină doar capitalurile proprii și datoriile așteptate să contribuie la absorbția pierderilor și la recapitalizare.
- (c) În cazul în care există o activitate semnificativă a sucursalei în UE care îndeplinește funcțiile critice a căror continuare nu este prevăzută în mod adecvat în planul de rezoluție în cauză pentru entitatea din țara terță sau din care rezultă un risc semnificativ de contagiune, care nu se reflectă în mod adecvat în planul de rezoluție în cauză pentru entitatea din țara terță, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite înființarea unei filiale sau să surprindă acest aspect în societatea financiară holding solicitată în conformitate cu litera (a).
15. În ceea ce privește cerința ca o întreprindere-mamă sau o întreprindere menționată la articolul 1 literele (c) și (d) să emită instrumentele de datorie sau împrumuturile menționate la articolul 45 din Directiva 2014/59/UE, în conformitate cu articolul 17 alineatul (5) litera (i) din Directiva 2014/59 UE, se aplică următoarele specificații:
- (a) În funcție de strategia de rezoluție preferată, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite unei instituții situate la un nivel adecvat să emită o cantitate suficientă de datorii de la care se așteaptă să contribuie la absorbția pierderilor și la recapitalizare, ținând seama de eventualele pierderi în entități cuprinse în strategia de rezoluție fără suficiente datorii de la care se așteaptă să contribuie la absorbția pierderilor și la recapitalizare pe cont propriu și, după cum este cazul, în entitățile suplimentare care fac parte din același grup. În cazul în care strategia de rezoluție se bazează pe fungibilitatea datoriilor de la care se așteaptă să contribuie la absorbția pierderilor și la recapitalizare, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare limitele de reglementare locale și acordurile existente de sprijin la nivel de grup.

- (b) Pentru o strategie de tip SPE, datoriile care contribuie la absorbția pierderilor trebuie să fie suficiente pentru a absorbi pierderile din întregul grup și, în conformitate cu strategia de rezoluție, pentru a asigura integritatea și operabilitatea acelor părți ale grupului în care sunt executate funcții critice. În absența unor datorii suficiente de la care se așteaptă să contribuie la absorbția pierderilor și la recapitalizarea la nivel de filială și, dacă este necesar, pentru punerea în aplicare a unei strategii de rezoluție de tip SPE, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite societății-mamă sau societății holding să furnizeze finanțare cu caracter subordonat filialelor pentru a facilita transferul ascendent al pierderilor din filială, evitând astfel intrarea în rezoluție a filialei. Nu trebuie să existe o compensare reciprocă a creanțelor filialei față de societatea-mamă și a creanțelor societății-mamă față de filială.
- (c) Pentru o strategie de tip MPE, datoriile care contribuie la absorbția pierderilor trebuie să fie suficiente în fiecare punct de intrare pentru a absorbi pierderile din acele entități incluse în unitatea de rezoluție MPE.

16. În ceea ce privește obligația de a lua alte măsuri pentru a îndeplini cerința minimă pentru fonduri proprii și datorii eligibile în temeiul articolului 45 din Directiva 2014/59/UE, inclusiv, în special, pentru a încerca renegocierea oricărei datorii eligibile și a instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau nivel 2 emise cu scopul de a se asigura că orice decizie a autorității de rezoluție de a reduce valoarea sau de a converti acea datorie sau acel instrument ar fi aplicată în conformitate cu legislația jurisdicției care reglementează acest instrument în conformitate cu articolul 17 alineatul (5) litera (j) din Directiva 2014/59/UE, se aplică următoarele specificații:

Autoritățile de rezoluție trebuie să evalueze riscul de excludere a datoriilor de la contribuția la absorbția pierderilor sau de la recapitalizare, luând în considerare și având în vedere strategia de rezoluție, printre altele, (i) scadența; (ii) gradul de subordonare; (iii) tipurile de deținători și transferabilitatea; (iv) riscul ca datoriile să fie exceptate de la absorbția pierderilor în procesul de rezoluție și (v) alte obstacole juridice, cum ar fi lipsa de recunoaștere a instrumentelor de rezoluție în conformitate cu legislația țării terțe sau existența unor drepturi de compensare, fiecare în conformitate cu legislația relevantă a jurisdicției care reglementează acea datorie sau acel instrument.

17. În ceea ce privește cerința ca, în cazul în care o instituție este filiala unei societăți holding cu activitate mixtă, societatea holding cu activitate mixtă să fi înființat o societate financiară holding distinctă pentru a controla instituția, în conformitate cu articolul 17 alineatul (5) litera (k) din Directiva 2014/59/UE, se aplică următoarele specificații:

Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare să solicite unei societăți holding cu activitate mixtă să înființeze o societate financiară holding distinctă, în cazul în care aceasta îmbunătățește în mod semnificativ fezabilitatea și credibilitatea procesului de rezoluție a activităților bancare sau de investiții în mod separat, să țină seama de riscul de contagiune între diferitele segmente ale sectorului financiar și a economiei în general. Autoritățile de

rezoluție trebuie să ia în considerare avantajele de fezabilitate și credibilitate ale strategiei de rezoluție specificate la punctul 14.

Titlul III - Dispoziții finale și punerea în aplicare

Prezentul ghid se aplică de la 1 aprilie 2015.

Ghidul trebuie revizuit până la 30 iunie 2016.